

FECSKE CSABA

Egy sír fölött

egyre csak tágul az apám ütötte
rés az időn
rám rakja terhét minden nap
ami sietve jön

és éppúgy távozik
s mint eldobott göncöt hagy maga után
szólni olykor fájdalom
fölszakadt seb a szám

az emlékezet
mumifikálja az eltávozottat
nézem a kőbe rótt nevet
Istenem miéért hogy csak így lehet

Magamra hagylak

amit kerestem nem találtam
a jóból mindig mások kapnak
feledni vágyom hogy mire vágytam
maradjon meg ami volt annak

sok fáradt év fuldokol a mában
évek évek mind cserbenhagytak
velem már nem lehet mostohábban
te önző elég vagy magadnak

érzéseiden kiüt a rozsdá
minden egyes szavad vakablak
egy életbe kerülnél hát sokba
nem éri meg magamra hagylak